

РЕШЕНИЕ

№ 3806

гр. София, 11.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 14.05.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3088** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от [фирма], [населено място] против Решение № 20060359 от 08.03.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 97-ми състав, постановено по н.а.х.д. № 21792 / 2018 г., с което е потвърдено издаденото от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ Наказателно постановление № 23-002454 / 28.11.2018 г. Според текста на постановлението, на [фирма], в качеството му на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв., на основание чл. 416, ал. 5 от КТ вр. с чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда, за неизпълнение на задължението по чл. 275, ал. 1 от същия кодекс и т.103 от Приложение № 6 към чл.12, т.6 от Наредба №12 / 30.12.2005 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товаро-разтоварни работи (Наредбата), във вр. с чл.15, т.5 от същата наредба.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност на съдебното решение, предмет на касационна проверка, които предвид изложеното в нея се свеждат до такива за нарушение на материалния и процесуален закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК).

Твърди, че от мотивите на обжалваното решение не става ясно на кои събрани по делото доказателства съдът основава своите правни изводи. Касаторът намира, че процесното решение е постановено при допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като решаващият състав е лишил касатора от право на защита – липсва произнасяне по искането за назначаване на експертиза. Счита, че изводите на СРС са бланкетни и не са взети предвид аргументите, изложени в жалбата. По съществото на спора твърди, че разпоредбата на чл. 15, т.5 от Наредбата е неприложима, тъй като нормата третира образуване или разформироване на фигури (стифове) при разтоварване на дадени товари, а в случая се касае за кофражен елемент, който е в един ред. Въз основа на изложеното се отправя искане за отмяна на решението на въззивния съд и на потвърденото с него наказателно постановление.

Ответникът по касационната жалба Дирекция „Инспекция по труда“-Софийска област, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на подадената касационна жалба. Излагат се доводи, че от събраните по делото доказателства безспорно е установено, че едрогарабитен, неукрепен, кофражен елемент се е преобърнал и е причинил смъртта на работник. Заявява искане за потвърждаване на решението на въззивния съд и на потвърденото с него наказателно постановление. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура, дава заключение, че касационната жалба следва да бъде оставена без уважение и решението на СРС да потвърдено.

Административен съд София-град, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея оплаквания, становищата на страните, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА - подадена е от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН в 14-дневния срок по чл. 211, ал. 1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.2 ЗАНН срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С атакуваното решение СРС е потвърдил Наказателно постановление № 23-002454 / 28.11.2018 г., с което на основание чл. 416, ал. 5 от КТ вр. с чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда на [фирма], в качеството му на работодател е наложено административно наказание "имуществена санкция" в размер на 5 000 лв., за неизпълнение на задължението по чл. 275, ал. 1 от същия кодекс и т.103 от Приложение № 6 към чл.12, т.6 от Наредба №12 / 30.12.2005 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товаро-разтоварни работи (Наредбата), във вр. с чл.15, т.5 от същата наредба.

За да постанови решението си, въззивният съд е приел за установено от фактическа страна следното:

По повод подаден сигнал за инцидент на работното място с лицето В. С. Х., на длъжност „арматурист“, на 02.10.2018г. служители на ДИТ са извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на [фирма], в обект: Цех за производство на стоманобетонни колони, находящ се в [населено място], кв. К. и по документи на 12.10.2018 г., контролните органи установили следното: Обектът на контрол е стопанисван от [фирма], като на територията му полагат труд работници и служители на [фирма]. Установено било, че дружеството-касатор не е предприело мерки след преместване на свободно окачен това- едробагаритен кофражен елемент с

приблизителни размери 1400/132/30 см (част предназначена за сглобяване на кофражна система от колони), той да бъде поставен в укрепено положение, така че да се гарантира неговата устойчивост срещу преобръщане. На 02.10.2018г., в посочения обект на контрол неукрепеният кофражен елемент се преобръща и затиска смъртоносно лицето В. С. Х.. Контролните органи приели, че дружеството, в качеството си на работодател по смисъла на параграф 1, точка 1 от ДР на Кодекса на труда, при извършване на товаро-разтоварни работи, е извършило нарушение на чл. 275, ал. 1 от КТ и т.103 от Приложение № 6 към чл. 12, т.6 от Наредба №12 / 30.12.2005 г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товаро-разтоварни работи (ДВ, бр. 11/2006г.), във вр. с чл. 15, т.5 от Наредбата. Въз основа на така констатираното старши инспектор при Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" към ГД "ИТ", съставил и връчил надлежно АУАН № 23 - 002454/12.10.2018 г. Касаторът се е възползвал от възможността, предоставена му по чл. 44, ал. 1 ЗАНН. На база на така съставения АУАН е издадено процесното наказателно постановление № 23-002454/28.11.2018 г.

При така установената фактическа обстановка, въззивният съд приел, че при съставяне на акта и при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да налагат отмяна на наказателното постановление. Приел е, че от доказателствата по делото безспорно се установява извършеното нарушение, а административнонаказващият орган правилно е квалифицирал нарушението и го е санкционирал съобразно санкционната норма на чл. 413, ал. 2 от КТ. Приел е, че наложеното наказание е правилно определено, съобразено с характера и тежестта на административното нарушение, което е довело до трудова злополука със смърт на работника.

Решението е правилно.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 413, ал. 2 от КТ работодател, който не изпълни задълженията си за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв. Осигуряването на безопасни и здравословни условия на труд е установено като общо задължение за работодателя в чл. 275, ал. 1 от КТ, а с разпоредбата на чл. 413, ал. 2 от КТ неизпълнението на това задължение изрично е обявено за наказуемо. Нормата на чл. 413, ал. 2 КТ е бланкетна, което предполага, че признаците от състава на нарушението са установени в други разпоредби, в които са разписани конкретните задължения на работодателите във връзка с осигуряването на здравословни и безопасни условия на труд.

В случая дължимото поведение на работодателя е уредено в разпоредбите на т.103 от Приложение №6 към чл. 12, т.6 от Наредба №12/30.12.2005г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товаро-разтоварни работи (ДВ, бр. 11/2006г.), във вр. с чл. 15, т.5 от Наредбата. Съгласно чл. 12, ал. 6 от Наредба при осигуряване на безопасността и здравето на работещите в зависимост от вида на работата се изпълняват и специфични изисквания при товаро-разтоварни работи с различни видове товари, посочени в Приложение № 6. Съгласно Приложение № 6, т.103 тежките и голямогабаритните товари се подреждат на един реди и се укрепват срещу преобръщане и приплъзване. Съгласно чл. 15, т.5 от Наредбата товарите се поставят, подреждат и укрепват така, че да се осигурява безопасността на

работещите при образуване или формиране на фигурите (стифтовете) и при работа около тях. Анализът на цитираните разпоредби налага извод, че чрез изпълнението на тези задължения се гарантира осигуряването на безопасни условия на труд на работниците на строителни обекти, извършващи товаро-разтоварни работи, тоест изпълнението на задължението на работодателя, визирано в чл. 275, ал. 1 от КТ.

В настоящия случай е безспорно, че [фирма] притежава качеството работодател по отношение на работещите на обекта служители. Видно от приложените в административната преписка писмени доказателства – протокол за извършена проверка, длъжностна характеристика на длъжността „арматурист“, трудов договор №КС-033/18.10.2013г., акт за встъпване в длъжност, дружеството притежава това качество.

В протокола за проверката, както и в АУАН, е посочено, че не са предприети мерки след преместване на свободно окачен товар - едрогабаритен кофражен елемент с приблизителни размери 1400/132/30 см част, предназначена за сглобяване на кофражна система от колони, той да бъде поставен в укрепено положение, така че да се гарантира неговата устойчивост срещу преобръщане. На 02.10.2018г. , в посочения обект на контрол неукрепения кофражен елемент се преобръща и затиска смъртоносно лицето В. С. Х.. За онагледяване на фактическата обстановка, инспектиращите са приобщили снимковия материал към административната преписка. С оглед на изложеното е установено, че по този начин е допуснат риск от преобръщане на едрогабаритния кофражен елемент, с което е застрашен живота и здравето на работниците и в частност на В. Х., и работодателят не е предприел мерки за отстраняване, ограничаване или намаляване на опасностите за живота и здравето на работещите.

Поради изложеното, съдът намира за доказано от обективна страна извършеното от касатора нарушение на разпоредбите на т.103 от Приложение №6 към чл. 12, т.6 от Наредба №12/30.12.2005г. за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд при извършване на товаро-разтоварни работи (ДВ, бр. 11/2006г.), във вр. с чл. 15, т.5 от Наредбата.

Неоснователно е възражението, че разпоредбата на чл. 15, т.5 от Наредбата е неприложима. Всеки товар е съставен от фигурите (стифтовете), които образуват едно цяло. К. не е монолитна конструкция, а е изграден от различен брой елементи, като без значение, съобразно правната норма, е дали същият е изграден от един ред, П или Г- образно, за да бъде определен като товар, който, от своя страна, следва да бъде укрепен.

Предвид това, че нарушителят е юридическо лице, не следва да се обсъжда субективната страна на нарушението, с оглед уредената в чл. 83, ал. 1 от ЗАНН обективна отговорност.

Доводите за допуснати от състава на СРС съществени нарушения на процесуалните правила са неоснователни. Те са наведени в светлината на твърдението на касатора, че в нарушение на правилата районният съдия е лишил касатора от право на защита - липсва произнасяне по искането за назначаване на експертиза. Действително със жалбата срещу процесното НП, дружеството е направило искане за назначаване на съдебно-техническа експертиза, която да отговори на поставените от дружеството въпроси, по което липсва произнасяне на съда. На първо място, тези процесуални действия не са задължителни, освен за изясняване на фактическата обстановка по делото. В случая същата е напълно ясна и се потвърждава от представените по делото

доказателства. Настоящата съдебна инстанция счита, че съдът е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина, като по делото са разпитани всички лица, имащи отношение по случая, разгледани и обсъдени са всички писмени доказателства. Отделно от това в съдебните заседания, провели се в СРС на 15.03.2019 г. и на 08.05.2019 г., такова искане от процесуалния представител на жалбоподателя не е обективизирано. А в проведеното на 08.05.2019 г. съдебно заседание, страните са заявили, че нямат други искания, поради което с протоколно определение съставът на СРС е дал ход на делото по същество. Предвид изложеното, настоящият касационен състав намира, че при разглеждането и решаването на делото въззивният съд не е допуснал твърдяното нарушение на процесуалните правила и не е нарушил правото на защита на касатора.

Неоснователно е възражението на касатора за допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като въззивният съд не бил обсъдил всички наведени от жалбоподателя възражения. При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е винаги инстанция по същество – чл. 63, ал. 1 от ЗАНН. Това означава, че съдът има служебно задължение да провери законността на НП, т.е. дали правилно са приложени процесуалния и материалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Необсъждането на някои от възраженията на жалбоподателя не представлява нарушение на процесуалните правила, още по-малко би могло да се приеме за съществено процесуално нарушение.

С оглед на изложеното, касационната инстанция споделя извода, че АУАН и НП не страдат от пороци нито от процесуално естество нито по отношение на приложението на материалния закон, в това число относно размера на наложената санкция.

Предвид горното, настоящата съдебна инстанция намира, че процесното наказателно постановление е законосъобразно. По отношение на обжалваното решение на СРС не се установяват касационни основания за отмяна по чл. 348, ал. 1 от НПК, поради което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и във връзка с изменението чл.63, ал.3-5 от ЗАНН /ДВ, бр.94 от 29.11.2019г./, искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно и следва да се уважи в размер на 100 лева съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим съгласно чл.144 от АПК във вр. чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ /обн., ДВ, бр. 5 от 17.01.2006 г./.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, XX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20060359 от 08.03.2021 г. на Софийски районен съд, НО, 97-ми състав, постановено по н.а.х.д. № 21792 / 2018 г.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-Софийска област разноски, в размер на 100 (сто) лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.